

РЕШЕНИЕ

№ 261

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12228** по описа за **2019** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Г. В. К., ЕГН [ЕГН] срещу Решение от 19.08.2019 г., постановено по НАХД № 453 от 2019 г. на Софийски районен съд, НО, 114 състав.

В касационната жалба са развити съображения за незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Касаторът твърди, че въззивният съд неправилно е определил по отношение на първата санкция, че е налице нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, без да анализира фактическата обстановка и събраните доказателства по делото, които не сочели нарушение. Счита, че и втората санкция е незаконосъобразна, тъй като съдът не е съобразил, че при съставяне на акта е било представено СУМПС, издадено на 01.03.2018 г. от Русия – член на В. конвенция от 08.11.1968 г. и национален паспорт, в който е отбелязана датата на влизането ѝ в страната – 05.03.2018 г. и именно от тази дата започва да тече едногодишния срок, в който тя има право да управлява МПС с чуждестранно свидетелство и в течение, на който срок може да го замени с българско. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено решението на СРС и спорът решен по същество, като се отмени изцяло и

НП.

Ответникът по касационната жалба - Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция“, редовно призван, не се явява, не се представлява и не изразява становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана и моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване по реда на чл. 208 от АПК, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Със съдебно решение от 19.08.2019 г. по НАХД № 453/2019 г. СРС, НО, 114 състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 18-4332-025281 от 18.12.2018 г., издадено от Началник група отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на основание чл.180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора Г. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП и на основание чл.177 ал.1 т.2 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 150 лева за нарушение по чл.162, ал. 2 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя К. К. Т. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че касаторът е извършил вменените му административни нарушения, а в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 от АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

За да достигне до този правен извод съдът е установил от фактическа страна, че на 22.10.2018 г. около 19:40 часа в [населено място] К. управлявала лек автомобил „Х. ЦРВ“ с рег. [рег.номер на МПС] , регистрирана на С. Р. П., като пред № 23 предстоява в най-лявата лента за движение, като управлява без да притежава валидно СУМПС за територията на РБългария.

В тази връзка в присъствието на свидетеля М. Е. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 0746321/22.10.2018 г. Въз основа на изготвения АУАН е било издадено и обжалваното НП.

При така установената от СРС, НО, 114 състав фактическа обстановка настоящият състав намира, че съдебният акт е неправилен на основание чл.348 ал.1 т.1, т.2, във вр. ал.2 и ал.3 от НПК, във връзка с който извод, приема следното:

I. По нарушението, правно квалифицирано по чл. 98, ал.1, т.1 от ЗДвП.

НПК, приложим в производството по обжалване на наказателните постановления пред районния съд по силата на чл.84 от ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина /чл.13 ал.1 от НПК/. Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл.107 ал.2 от НПК, съдът събира доказателствата по направените от страните искания, а по свой почин - когато това се налага за разкриване на обективната истина. На събиране и проверка подлежат както доказателствата, които разобличават извършителя на нарушението или отегчават отговорността му, така и тези, които го оправдават или смекчават отговорността му (арг. от ал. 3 на чл.107 от НПК/. В хода на съдебното следствие, на 29.03.2019 г. пред Софийски районен съд е разпитан като свидетел само актосъставителят К. К. Т., който под никаква форма и начин не е възпроизвел пред съда факти от обективната действителност на 22.10.2018 г. и в частност, че касаторът Г. К. е престоявала на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението.

Точното описание на нарушението очертава обхвата на фактическото и юридическото обвинение против нарушителя и е от значение не само за пълноценното реализиране на правото му на защита, а и за правилната преценка за неговата виновност. Такова описание на фактите липсва в процесните АУАН и НП, допуснатите нарушения на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН са накърнили правото на защита на наказаното лице, поради което са основание за отмяна на НП.

За мястото, на което е престоявало лицето, не са представени от страна на административнонаказващия орган снимков материал, план за организация на движението, от който да се установи, действително лицето къде е престоявало, имало ли е поставени пътни знаци, забраняващи паркирането и престоя, наличие на автобусна спирка, на какво разстояние от автобусната спирка е бил паркиран автомобила, имало ли е пътна бус лента, пътна маркировка "Начупена линия" М14 и др. Установеното в наказателното постановление административно нарушение, следва да е подкрепено с представени доказателства, които по безспорен начин да потвърждават нарушение на съответната норма.

В жалбата си срещу процесното наказателно постановление Г. В. К. изцяло е оспорила приетата като установена от административно-наказващия орган фактическа обстановка, възприета изцяло и от решаващия състав на СРС. При условие, че касаторът оспорва, че е извършил, както от обективна, така и от субективна страна вмененото му нарушение по чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП, несъбирането на каквито и да било доказателства, води до недоказаност на това административно-наказателно обвинение. Основният порок на обжалваното решение, водещ до неговата неправилност, се състои в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора. Районният съдия е възприел за установена по делото фактическата обстановка, посочена в АУАН и в НП, без да положи нужните усилия да събере относимите доказателства в тази насока.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП, последният се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът

е длъжен да изясни фактическата обстановка чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с правна квалификация чл.98, ал.1, т.1 от ЗДвП. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните по делото, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина.

II. По нарушението, правно квалифицирано по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

В чл. 161 от ЗДвП са предвидени предпоставките, при които свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България. Хипотезите на чл. 161, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 5 безспорно не са налице и не следва да се разглеждат подробно. Следва да се обсъди доколко е налице някоя от алтернативните хипотези на чл. 161, ал. 1, т. 1 и т. 3.: т. 1 държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата /Конвенция за пътното движение/ и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията и т. 3. - свидетелството е придружено от легализиран превод на български език. Хипотезата на т. 3 не е налице, тъй като няма данни представеният по делото легализиран превод да е бил налице към момента на проверката на чужденеца.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, тъй като Руската федерация се е присъединила на 08.11.1968 г. и е страна по Конвенцията за пътното движение, подписана във В. на 08.11.1968 г. Следователно издаденото в М. и използвано от нарушителката СУМПС се явява валидно такова за територията на РБългария.

Действително, чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно. Приложеното към административната преписка копие на свидетелство за правоуправление № № 77 36 549438, издадено на 01.03.2018 г. в М., Русия и валидно до 01.03.2028 г. ясно показва, че същото е валидно към датата на правоуправление на МПС от К. – 22.10.2018 г., както и че същото е издадено на основание Конвенцията за движението по пътищата от 08.11.1968 г. С оглед датата на издаването му – 01.03.2018 г., датата на влизането в страната – 05.03.2018 г., отбелязана на националния паспорт и датата на проверката - 22.10.2018 г., свидетелството за управление на жалбоподателката е валидно и същата е имала правото да управлява автомобил в България, тъй като именно от 05.03.2018 г. започва да тече едногодишния срок, в който тя има право да управлява МПС с чуждестранно свидетелство, и в който срок тя може съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП да го замени с българско.

Ето защо следва да се приеме, че в процесния случай Г. В. К., е управлявала МПС при условията на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП и изводът, че водачката не притежава СУМПС и е неправоспособна, направен от административния орган в оспореното НП е незаконнообразен.

При този изход на спора, основателна се явява и претенцията на касатора за разноски,

за сумата от 300 лв., представляваща заплатен адвокатски хонорар съгласно договор за правна защита и съдействие № 694014 от 21.12.2018 г. представен пред СРС.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, НО, 114 състав е неправилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено, а делото решено по същество, чрез цялостна отмяна на издадения наказателен акт.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XVII касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 19.08.2019 г., постановено по НАХД № 453 от 2019 г. на Софийски районен съд, НО, 114 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18-4332-025281 от 18.12.2018 г., издадено от Началник група отдел „Пътна полиция”- СДВР, с което на основание чл.180, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП на Г. В. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП и на основание чл.177 ал.1 т.2 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 150 лева за нарушение по чл.162, ал. 2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. В. К., ЕГН [ЕГН] направените съдебно-деловодни разноски в размер на 300 /триста/ лева.

Решението е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: